

debat her i Folketingssalen – et ganske komplekst puslespil med jævne mellemrum ved nye regeringsdannelser.

Det fører mig frem til den konklusion – og misforstå mig nu ikke, det er ikke en kritisk bemærkning, men mere en konstatering – at der står nogle kloge bestemmelser i § 14 i grundloven. Det er grundlæggende rigtigt – det er jeg ikke ét sekund i tvivl om – at det er kongens prerogativ, som det vist hedder, ved kongelig resolution og efter statsministerens indstilling at afgøre forretningernes fordeling mellem ministrene. Jeg tror, det skal være sådan og skal forblive sådan, og den bestemmelse i grundloven er meget klog og velgennemtænkt.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at knytte en kommentar til det, fru Dorte Bennedsen gjorde opmærksom på. Jeg tror, det er vigtigt, at vi skelner mellem problemernes indhold og løsning og de strukturovervejelser, vi gør os. Det er jo rigtigt, som fru Dorte Bennedsen sagde, at Justitsministeriet er i kraft af selve sin opgave og selve sit ressortområde også det sted, hvor ganske mange komplekse problemer samles og skal løses. Det drejer sig om en lang, lang række af fundamentale retsspørgsmål, som vi som enkeltpersoner er dybt interesserede i og optaget af, og som derfor også uomgængeligt og meget naturligt handler om følelser og om grundlæggende retsopfattelser.

Og derfor er der ikke noget mærkeligt eller forkert eller overraskende i, at Justitsministeriet gennem alle årene har været øretavernes holdeplads. Jeg kender et enkelt andet ministerium, der har lignende tendenser, men lad det nu ligge. Jeg tror i hvert fald, det er klogt at lytte til fru Dorte Bennedsens ord om at skelne mellem på den ene side strukturovervejelser og på den anden side selve det forhold, at de grundlæggende retspolitiske spørgsmål helt med rette optager befolkningen i Danmark.

Jeg er meget glad for de bemærkninger, justitsministeren gjorde, og som jo også skal tages som et signal til fru Birthe Rønn Hornbech og fru Anne Baastrup om, at regeringen er dybt optaget af, at der skal gennemføres en række forbedringer på de områder, hvor vi ved, at konkrete menneskeskæbner kommer i klemme. Der skal ikke ét sekund være tvivl om, at det også er regeringens bestræbelser.

Jeg skal kun tilføje – når jeg igen holder mig til strukturen – at jeg synes, fru Gitte Seeberg havde ret i sin argumentation om, at man ikke i praksis kan adskille politi og anklagemyndig-

hed. Der var en række principielle argumenter, og der var også et økonomisk argument, som jeg kan bekræfte, hvis man går ind og analyserer sagen. Jeg tror, at der, når vi gør boet op, er langt, langt stærkere argumenter for at fastholde politi og anklagemyndighed som en helhed end for at adskille dem, og det var jo også det synspunkt, der bar mit eget argument i mit første indlæg.

Må jeg for min part slutte med endnu en gang at sige tak for debatten og knytte en kommentar til det, hr. Bjørn Elmquist havde som sit omdrejningspunkt. Jeg deler hr. Bjørn Elmquists optagethed af de retspolitiske grundprincipper, og jeg deler også optagetheden af, at den debat må pågå og også pågår ikke alene i hr. Bjørn Elmquists parti, men i alle partier her i Folketinget, også i mit eget for den sags skyld. Jeg tror, hr. Bjørn Elmquist har ret i, at vores gamle demokrati naturligvis bestandig må vurderes frit og åbent, og at vi også skal se det som en nødvendighed over for de nye øst- og centraleuropæiske demokratier, der dybest set ikke har mere end 5 år på bagen, nogle af dem endda endnu kortere. De betragter os, og de vurderer vores fordomsfrihed.

Jeg kan måske nævne her i dag – som en opfølgning af hr. Bjørn Elmquists indlæg – den samtale, der blev refereret til. Under mit besøg i Moskva for nylig havde jeg bl.a. lejlighed til at drøfte de mindre landes demokratier og Øst- og Centraleuropa med mine kolleger, Ruslands statsminister Tjernomyrdin og udenrigsminister Primakof. Vi drøftede Europarådets hele rolle og funktion, og som jeg sagde til min statsministerkollega og til udenrigsministeren: Jamen selv et land som Danmark har måttet modtage anbefalinger og har modtaget kritik, og vi har modtaget de ting på en sådan måde, at vi har taget dem til efterretning og har foretaget forandringer i vore systemer. Dette kan ses som et argument over for de nye demokratier om, at når man deltager i et grundlæggende internationalt retssystem – og sådan betragter jeg i virkeligheden Europarådet – forpligter det, selv om man ikke har så konkrete muligheder som i EU. Og vi agter naturligvis også, som hr. Bjørn Elmquist var inde på, at tage det op som en vigtig politisk opgave for os alle sammen og ikke mindst for regeringen.

Jeg var glad for hr. Arne Melchior's meldinger og understregning af, at vi gør klogt i at afvente Domstolsudvalgets endelige rapport. Dernæst vil vi selvfølgelig drage de nødvendige konklusioner.